

საქართველოს კაფეტერია 1999 წლიდან

იური

E-mail: r.jalagania@mail.ru

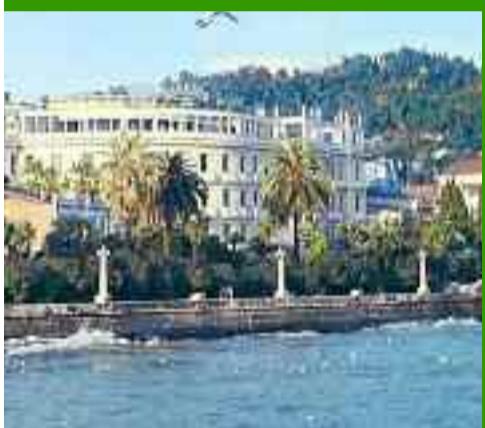
№323 (382) 7-14 08 2015

სახალხო მოძრაობა „სამებრელოს“ ორგანო

30 თებერვალი

სირცე ის კი არ არის, რომ მაგრავია ლავარაკობა, არავად ისაა, რომ დანარჩენი ეართვალება არ ვიზით მაგრავი ია – აკაკ შავიძე

„...და მა ვამპობ, ავსაზეთი ჩემი!“ ბენია თხილავა

აფხაზეთის გარეუშე საქართველოც ეერ იქნება სრულყოფილი ქადაგი

გვ. 8

ტელეარხის „რუსთავი-2“: თანამედროვე ტერარიუმი

“მპრიანებლები და
შემსრულებლები”

გვ. 10

ის რაც მოხდა საქართველოში გასულ წლებში განსაკუთრებულად არაფერს არ წარმოდგენს, უარესი რეჟიმებიც შექმნილა ჩექჩაშე ბევრად უფრო განვითარებულ ევროპულ ქვეყნებშიც, საზოგადოებრივან, სადაც ამა თუ იმ მიზნის საზოგადოებრივან, სადაც ამა თუ იმ მიზნის გამო წარმოშმილა სათანადო ექონომიკურ-სოციალური ნიადაგი.

ნუუ ისე გავსაქონდით, რომ ამ ელექტრონულ ჭეშმარიტების დაჯერება გვიჭირს? ეციონ, რომ გადარიცხებულ სალახს პირველ და მთავარ საზრუნავად, ლუქმა-უერის ძიება გვაქვს გადაქცეული, მაგრამ თქვენი გადარიცხებაც ხომ დაწინავი სააკშედოს მიერ საქართველოს დაშლა-განადგურების სტრატეგიული გეგმის ნაწილი გახდებათ!

“ალაპ აპბარის”
პახილით
ჯაჭვი
გაშპეთებიათ
და სკეცრაზმს
მისწოდიან” –
რა ხდებოდა
პანკისში სკეც-
რერაციისას?!

გვ. 5

როგორი იქნება
თბილისის
ახალი
ზოოპარკი და
რა განთავსდება
მგელ
ტერიტორიაზე

გვ. 7

ალაპსანდრე ჭავია: ამარიკამ უდეა გევალოს თავისი საგარეო კოლიტიკა

არანაირად, მე არ მახასიათებს ან-ტიამარიპული ბანჭყობები. კატიონს გვემ ამერიპულ კულტურას, მაბრაზ არ მინდა, მს კულტურა ჩემს შვეზანაშიც გაიატოდებს. ჩემი კულტურა ბეგრად მნიშვნელოვანი მარიამია.

გვ. 2

რომელი საზენიტო სისტემის ყიდვას აპირებდა ალაპანია?!

**მარიამი
მოხარეაპის
გეპარვეზორი**
საინტერესოა, რომელი
შტატის გუბერნატორად
დანიშნავენ ამერიკე-
ლები თავიანთ პირ-
წავარდნილ ფაშისტ
“მაღლისშვილს”? გვ. 6

მარქენაჟლები და გამოსატევებლები

„Каждый народ имеет то правительство, которого он заслуживает,” წერდა ჟოზეფ დე ბესტრი 1811 წელს. „Каждый народ имеет то правительство, которое его имеет,” – ეს ხალცური სიბრძნე ჩვენს დროში მთელ პოტგაბჭოურ სივრცეშია პოპულარული. საგულისხმოა, რომ ეს აზრი რესენტის იმპერიის დრმა მცოდნებ, გამოჩენილმა ფრანგმა ფილოსოფურმა და პოლიტიკოსმა, დე მესტრმა, რესენტის თვითმპერობელი იმპერატორის ალექსანდრე I-ის მიერ იმხანად გამოცემულ კანონების კომენტარებისას, ხალხისა და მთავრობის მიმართებაზე გამოთქვა.

„სააკაშვილის ტელევიზია ისევე იქცევა, როგორც პატრონი. ის ისეთივე უტიფარია, როგორც ნაცეპტის ბელადი. დღედაღამე შოუებს აწყობენ მათი კალიგულას “ხუშტურებით” აშენებული გზით გაუბედურებული ოჯახების და გარდაცვლილების ხარჯზე. გვამები გაციებული არ იყო, როდესაც რუსთავი-2-ში ნაც სპეციალისტებს ალაპარაკებდნენ ვერებს ხეობაში გზის მშენებლობის გრანდიოზულობაზე. იმედი მაქს, რომ მაღვე, სააკაშვილის ამ და სხვა ნაცტელევიზიებს ხალხი შესაბამის ადგილს მიუჩენს პოლიტიკურ ნაგავსაყრელზე”. იმ დაღუპულ ხალხზე უნდა დაედგათ ეს სტუდია, უფრო შოთამბეჭდავი იქნებოდა.” — წერდნენ მოქალაქეები ჩემი წინა წერილის კომენტარებში. იმ წერილში მე აღვნიშენ, რომ სტიქური უბედურების ფონზე „რუსთავი 2”-ის ფერადი პოდიუმის დანახვისას მაშინათვე სააკაშვილის ხელწერა ვიცანი. ახლა მბრძანებდებისა და შემსრულებლების ურთიერთდამოკიდებულების მნიშვნელოვან თემას მინდა შევეხო.

შემსრულებლების გამართლებას ნამდვილად არ ვაპირებ. ცხადჲე ცხადია, რომ მათი არმიის გარეშე მბრძანებლებიც ვერ იარსებებდნენ. მაგრამ ჩვენი ანალიზისათვის მნიშვნელოვანია აღვნიშნო, რომ არც ნიკა გვარამიას, არც „რუსთავი 2“-ის წამყვანებს კოშმარულ სიზმარშიც არ მოუკიდოდათ უბედურების ფონზე ასეთი გადაცემის მოწყობა. ასევე ნიკა გვარამიას, კოკა გაბაშვილს და სსკვბს თავშიც არ მოუკიდოდათ გადაედოთ მარაზმატული ფილმი „ნოექმბრიდან ნოექმბრამდე“. შეგახსენებით, რომ 2007 წლის 7 ნოემბრის შემდეგ საბჭოურ-ჩეკისტურ ტრადიციებში შექმნილი ამ ფილმის მიხედვით 2007 წლის ნოექმბრში მზადდებოდა სახელმწიფო გადატრიალება სააკაშვილის ხამოგდების მიხნით. არც გოორგი არველაძეს და „იმდის“ წამყვან მუშაკებს არ

ლაპე იმედის თანამშრომელს, რომ სააკაშვილმა კატეგორიულად მოითხოვა, რომ იმიტორებელი „ქონიება“ გაფრთხო-ილების გარეშე გაუშვათ და როგორ საკვა-დურობდა (!) ნიკა რურუ სააკაშვილს, რომ ხალხის ასე ჟეშინება არ ვარგოდა. ნაცეპის მართვის სისტემის არსის გასაგმ-ბად საჭირო გავთვალისწინოთ, რომ რო-გორც ჩამოთვლილ, ისე სხვა მრავალ ჟემთხვევაში სააკაშვილის „ხუშტურების“ ჟემსრულებლებს არა მარტო თავში არ მოსდიოდათ მსგავსი „ხუშტურები“, არამედ კარგად ესმოდათ, რომ ასეთი რაღაცეკვების გაკეთება მხოლოდ საზიანო იქნებოდა არა მარტო ქვეყნის, არამედ ნაცეპის (ანუ მათი) ხელისუფლებისათვისაც, ვინაიდან ეს ხალხს განაწყობდა სააკაშვილის და მისი რეკიმის წინააღმდეგ. ამას მთელი პასუხისმგებლობით ვაცხადებ, ვინაიდან კარგად მასესოვს, რომ ჟემსრულებლების დიდი ნაწილი, მათ შორის ისინი, რომლებიც დღესაც დაუედალავად ამტკიცებენ თავის ერთგულებას სააკაშვილისადმი, წლების წინათ კერძო საუბრებში სულ გიჯად და იდიონტად მოიხსენიებდნენ მას, ხშირ ჟემთხვევაში კი უფრო მეკვეთ ეპითებებსაც არ იშურებნენ ნაცეპის (ანუ საკუთარი) უტიფარი ბელადის მისამართოთ. ცხადია, ყველაფერი ეს სულაც არ ამართობებს, არამედ უფრო ამბიმებს ჟემსრულებელთა ზნეობრივ დანაშაულს. „ზურა რომ ყოფილ-იყო ცოცხალი, თვითონაც გადადგებოდა და ჩენც წამოგვყრიდა. გადადგიდოთ ორზი-ციაში და გავიმარჯვებდით“, ამბობდნენ ჟვანიას გუნდის წევრები გირგვლიანის დაღუპვის ჟემდეგ დაწყებული პროტესტების დროს. მათ ინტონაციაში იგრძობოდა, რომ ადარდებათ არა ქვეყნის ბედი,

არამედ საკუთარი კარიერა და მისი შესაძლო დასასრული. უვანიას გარეშე გერცერობა მათგანმა გერ გაბედა ოპოზიციაში გადასცვდა და ზოგიერთი საბოლოოდ სააკაშვილის მონად და მოედი ერისათვის ოდიოზურ „ცნობად სახედ“ გადაიქცა.

„როგორ მოხდა, რომ ოქენეს ქვეყნაში ძალაუფლება მავნე საბაკშვილ ბაღმა (evil kindergarten) ჩაიგდო ხელში და ამდენი სანი მართავს ქვეყნას?“, მეუბნებოდნენ ვეროპელი დიპლომატები 2008 წლის აგვისტოს „ომის“ დროს და იმუქრებოდნენ, რომ ოუ შეშლილი (lunatic) სააკაშვილი და მისი საბაკშვილ ბაღდი არ შეწყვეტდნენ გიურ მოქმედებას, ისინი დათანმხედვებოდნენ თავისი დედაქალაქების წინადაღებას და დატოვებდნენ საქართველოს საელჩოების მუშაკებთან ერთად.

უკეთეს მშობლებას და უკეთეს სამშობლოს
იმსახურებენ, ოცორვადახუთი წლის შემდეგ
ქვეყნის ბატონ-პატრიონები უნდა გახდნენ.
უპანასკენელ ხანებში ჩენ პირდაპირ ენადა
გართ გაკრევილები და ლაპარაკის
ნამდევილი ზღვა დაგაყენეთ, რომელსაც ეს
ჩენი ინტერვიუ კიდევ რამდენიმე წევთით
აძინდებს. მაგრამ რა გავაკეთოთ?
პრატეტიკულად რა ვიღონოთ, რომ ქვეყნის
ეს ბატონ-პატრიონები ღირსეული ბატონ-
პატრიონები გამოდგნენ, განათლებულები,
გონიერები, ზრდილები, მშრომელები, პრო-
ფესიონალები, ქვეყნის პატრიოტები და
მოჭირნახულენი, ღვთისმოსავები, პატიოს-
ნები, კაცომოყვარებები, ამავები და თავისუ-
ფლები? მე ამ კითხვაზე პასუხი არ მაქვს.
თქვენ თუ შეგიძლიათ მი პასუხოთ, მი პა-
სუხეთ, თუ არა და, მოდით, ერთად გვითხოთ
სხვებს – იქნებ ვინმე იკოდეს პასუხი...”
იკითხა, ქორეგან სადღობელაშვილისთვის
მიცემულ ცნობილ ინტერვიუში, გამოიჩი-
ნილმა მწერალმა ჯემალ ქარჩხაძემ 1989
წლის 7 ივლისს, ანუ თითქმის 26 წლის
წინათ, 9 აპრილის ტრაგედიიდან თოხი
თვის შემდეგ.

საძღვით მქერალს ყოველთვის უდევს
ხელი ერის მაჯისცემაზე. ცხადია, ქარჩხაძე
ნათლად ხედავდა, რომ ე.წ. „ეროვნულ
განმათავისუფლებელი“ მომრაობის წიაღში
ეკოლუციურად ყალიბდებოდა მის მიერ
ჩამოთვლილ დირსებებს მოკლებული და
სრულიად საპირისპირო თვისებების
მატარებელი ახალგაზრდობა: „განათლებულების, გონიერების, ზრდილების,
შრომელების, პროფესიონალების, ქვეყნის
პატრიოტების და მოჭირნახულების,
დათისმოსავების, პატიოსნების, კაცომოვარების,
ამაცებისა და თავისუფლების“
ნაცვლად მოდიოდნენ გაუნათლებელი,
გონებაშეზღუდული, უზრდებლი, შრომისუზნარო, არაპროფესიონალი, „გარეწარო-პატრიოტი“, მტაცებელი, ნაილოისტი, ცინიკოსი,
უპატიონნო, კაცომობულე, უღირსი, მონური
ფსიქოლოგის ქქონე ადამიანები. გავით-
ვალისწინოთ, რომ მაშინდელ გოგო-ბიჭებს,
რომლებიც უკეთეს მშობლებს და სამ-
შობლოს იმსახურებდნენ, ნამდვილად ვერ
დავაბრალებო იმას, რომ ისინი განწირ-
ულები იყენენ ასეთებად ჩამოყალიბებულიყენ...

ამ ადამიანებს ღრმად სწავლათ და ახლაც სწამო, რომ მიზანი ამართლებს ნებისმიერ საშუალებას, ხოლო ერთადეკრით მიზანი არის პირადი კეთილდღეობის მიღწევა და კარიერის კაფება. სწორედ ასეთი ადამიანებისაგან დაკომპლექტდნენ ნაცისტური მოძრაობის მბრძანებლებიც და შემსრულებლებიც.

ის რაც მოხდა საქართველოში გასულ
წლებში განსაკუთრებულს არაფერს არ
წარმოადგენს. უარესი რეჟიმებიც შექმნილა
ჩვენზე ბევრად უფრო განვითარებულ
ევროპელ ქვეყნებშიც, საზოგადოდ ყველგან,
სადაც ამა თუ იმ მიზეზის გამო წარმოქმნილა
სათანადო ეკონომიკურ-სოციალური
ნიადაგი.

„მან შეცდომა დაუშვა, საბედისწერო
შეცდომა. ეს დასასრულის დასაწყისია.
პირი ეს პიტოვარი?...დიახ, ის ნამთვილი

გიურა ეს პოლეტიონისათვის. ის სამდებილო
გიურა, მადლობა დექროს!

თავისი სიგიყით იგი მიაღწევს იმას,
რასაც ვერანარი დიპლომატია ვერ მიაღ-
წევდა: „აღმოსავლეთის და დასავლეთის,
ბოლშევიზმისა და დემოკრატიის, მოსკოვისა
და პარიზი-ლონდონი-ვაშინგტონის გაერ-
თიანებას!“ – ეს სიტყვები დაიწერა 74
წლის წინათ, 1941 წლის 29 ივნისს, ანუ
პიტლერის ნაციისტური გერმანიის სსრკ-
ზე თავდასხმიდან ერთი კვირის თავზე.
მათი ავტორი კი ცნობილი გერმანელი
მწერალი კლაუს მანია, რომელიც თავის
მამასთან (ორმას მანთან) და ბიძასთან
(პაინტის მანთან) ერთად ნაციისგაბის

გრძობდნენ გაუნათლებელი ეფურეიტორის ადოლფ ჰიტლერის „ნუშტურების“ შესრულებას. მათ კარგად ესმოდათ, რომ წინააღმდეგ შემთხვევაში სიკეთილით დახვა და ერთს მოდალატის სახელის მიკერება არ ასცდებოდათ.

დღეს პა-ბბ-ბს ჯარების ეფურეიტორი, ოდესის ოლქის სახელმწიფო ადმინისტრაციის თავმჯდომარე მიხეილ სააკაშვილი (სააკაშვილი) აცხადებს, რომ რუსმა ოლიგარქმა „დაამიწა“ ფრანგული ვერტმფურენები, რომელთა გამოყენებით, თურმე, შეიძლებოდა ვერეს ხეობაში მოსახლეობის გადარჩენა. ეს უბინძურები ცილისწამებაა, მაგრამ ბინძური ცილისწამება ეფურეიტორ სააკაშვილისათვის ისეთივე ბუნებრივი რამ არის, როგორც მორიცველისათვის შეამის დანობევა.

შემსრულებლებს არ ვაძართლებ, მაგრამ
უნდა გვახსოვდეს, რომ მბრძანებდების
დანაშაული და პასუხისმგებლობა ბევრად
უფრო დიდია ცალკეული შემსრულებლის
დანაშაულზე და პასუხისმგებლობაზე.

13 օյնօնս մռմեծարմա շղցլցրեցած ծցրո
րամ ըղլուցպարած գամուշպարազա. օնօց
ջառըցա, րոմ ցպուուա տեալցաթրցեցի,
ռոմլցեցից շնօռուուանուու և ա խոնուու
շպարեցից պայլա ջլուու մռլութուուս, մա-
ցրամ թիաց արուան պացցուցարու
մերմանցեցլուու ծրմանցեցի ցարցմէ, ուշնօնաց
և այլուրու եօւուցելուու ռուսցու ցաւած,
պայտու յրուցնցլուու սայմէ (տեալցաթրցեցին
Շեսանունեազա ցեմուուա, րոմ ցըրցէ եցուու
մլամիմ պացցունարու նացաց ոյու հայլուցլու
ցերուցլուու երթնաց լութուան յրուուա), և ա
մուս մըմցց ար օդրաձակու և ա ար օն-
քըցլուուրու ցայտուցլուու.

ეს სულაც არ ნიშავს, რომ ჩვენში
შედგა სამოქალაქო საზოგადოება, მაგრამ
გარევეული თატიმიზმის საფუძველს
უდავოდ იძლევა. დარწმუნებული ვარ
„იგის“ და „ზებულონის“ ავტორი კმაყ-
ოფილი იქნებოდა. თავისი შემოქმედებით
მან ბევრი გააკეთა ასეთი ახალგაზრდების
აღსაზრდებად.

“ՕԾՈՐԾՈ”-ს շրմցներար - Հոգհը ԵՌոտեզլ
մոշչյոնքի վեհական առ Տաղաւոր Տաղաւոր Տաղաւոր
Մայուսական պատմութեան առ Տաղաւոր Տաղաւոր Տաղաւոր
Տաղաւոր Տաղաւոր Տաղաւոր Տաղաւոր Տաղաւոր Տաղաւոր

კიდევ რა უბედურებების დემონსტრირება უნდა განახორციელოს აგადსახსენებული ნაცეპტის ამ ბოლო ნაცხაყუდელმა, რომ ქართველმა ადამიანმა მისი ნამდვილი სახის დანახვა შესძლოს და ღირსეული პასუხი გასცეს საქართველოს მოძალებულ მტკრს?

ნუთუ ისე გავსაქონლდით, რომ ამ ელ-
ემნენტარული ჰეშმარიტების დაჯერება გვი-
ჰირს? გიცით, რომ გადარიბებულ ხალხს
პირველ და მთავარ საზრუნავად ლუმა-
პურის მიება გვაქვს გადაქცეული, მაგრამ
თქვენი გადარიბებაც ხომ დაშნაკი
სააგაშვილის მიერ საქართველოს დაშლა-
განადგურების სტრატეგიული გეგმის ნაწ-
ოლი აღმოათ!

ვაი თუ, ლუკმა პურის ძებნაში გარ-
თულებმა მთავარზე უმთავრესი – სამ-
შობლო დავკარგოთ!

სწორედ ეს გახლავთ ფულზე სულ-
გაყიდული არამზადა “სააკიანც-
გვარამიების” სანუკვარი ოცნება!

Fig. 1. Aerial view of the study area.

A close-up black and white photograph of a snake's head and upper body. The snake is coiled, and its hood is partially expanded, revealing the intricate patterns on its scales. The background is dark and out of focus.

მისი სახელი შერნალ “ვორბი

ერთხელ დაბა კაპ მარტინს (საფორანგიტის რივერა) პატარა მაღაზიაში ჰყავანიანი ბიჭუნა შევიდა, გამყიდველს საღვეტი რეზინის შეკვრა სთხოვა და სურასეფრანკიანი გაუწოდა. „შეპრავად ქმაწვილო, მაგრამ ცოტა უფრო წერილი ფული ხომ არ გექნებათ?“ — პეითხა მას გამყიდველმა. „როგორ? — ალადად გაჟევირდა ბიჭუნას. — ამაზე უფრო წერილი

ფულიც არსებობს?"
არსებობს რომელიაო, იტყვის ალბათ, გაგ-
ულისებული მაგანი, მაგრამ იმ ბიჭუნასთვის,
მოელი მისი მარავალიცეცხლვანი სანათვესავოსა
და, განსაკუთრებულად, ბაზემისხსესოფის 500 ტრანსპო-
რტული მართლაცა არსებოროს ყოფილა. აბაუას
მომტკიცებული ხელი ხელი ურქვა და ის მოელი 32
წლით ზაირის რესპუბლიკას ანუ იმ ქვეყნას
პრეზიდენტობიდა, რომლის კველაზე მსხვილი
ქადაღის კუთხიურა - 100.000 ზაირი სულ
რაღაც 60 ამერიკული ცენტის ეკვივალენტი
იყო.

‘უზარმაშარი ფული ამ ადამიანს 1960-იანი
წლების ბოლოს ჩაუვარდა ხელში და მას
შემდგე მხოლოდ მის კიდევ უცრი გამრავლე-
ბასა და საკუთარი ჯიბის გასქელებაზე თუ
ზრუნავდა. ყველაფერი კი იმით დაიწყო, რომ
1930 წლის 14 ოქტომბერს დისაბლაში (ბელგიის
კონგო) დაბადა კონიკურად ნგაბანდი (კონგოს
მოსახლეობის ერთ-ერთი ეთნოსი) ჯოზე
დეზირე მიბუტიშვილი და მალე ბელგიელმა
მისიხმელი იშვილა და და კათოლიკური
განათლებაც მიატანა. სწავლის დამთავრების
შემდგე მიბუტი ჯერ ბელგიის კოლონიურ
ჯარში მსახურობდა. მერე კი ლევოპოლდგვიდის
უკელიდღიურ გაზეთში **L'Avenir**— ურნალის-
ტად დაიწყო მუშაობა. დაახლოებით ამავე
დროს გაიცხო კონგოს ეროვნულ-გამათავი-
სუფლებელი მოძრაობის ლიდერი პატრიის
ლუმიებბა და თავადაც ამ მოძრაობის წევრი
გახდა.

1960 წელს კონგრომ დამოუკიდებლობა
მოიპოვა, ქვეყნის მთავრობის შეიაური პატრიის
ლუმებისა გახდა და მაშინვე ქვეყანაში ხო-
ციალიზმის აშენების თაობაზეც გამოაცხადა.
მაგრამ სანამ საბჭოთა კავშირის დიდი მეტო-
ბარი ლუმებია ამ მიზნის მისაღწევად კრემ-
ლისგან მსხვილ ფინანსებრ დახმარებას ელო-
და, კონგრომი ამერიკის შეერთებული შტატების
რეზიდენტურამ და ხოციალიზმის სხვა
დაუძინებელმა მტრებმა სამსეფვი გადატრი-
ოების გზით მარტო მისი დამხობა-დაპრიმ-
რება კი ორა, მოკლაც მოაჩრესეს. თანაც, ამ
საშემზე, პირველ რეზში, ხელორედ ლუმებისა
მიერ დაწინაურებულმა, კონგროლების არმიის
გენერალის მეთაურმა, 29 წლის პოლკოვნიკმა
მობუტუმ გამოიდო თავი და ამით კონგრში
ესოდენ რისიანაც დაწყებული ხოციალიზმის
შენებლობა სულ რამდენიმე თვეში სამუ-
დამოდ დაასრულდა. თუმცა, ესოდენ წარმატე-
ბული ოკერაციის საბოლოო შედეგებმა მისი
უშალო შემსრულებელი კვლაბე ნაკლებად
დააგმაყოფილა, რადგან ქვეყნის მართვის სა-
დაგვები სხვებს ერგოთ, ხოლო თავად კიდევ
სუთი წელი მოუხდა ლოდინი. ამ წლების
განმავლობაში კონგრომი სხელისუფლება ბარე
აოჯერ მაინც შეცვალა და ბერმა ყოფილმა
მადალინონანმა ლუმებისა ბეჭიც გაიზარდა.
ასე რომ, 1965 წლისთვის სანუკვარი მიზნისექ
მიმავალი გზა უკვე იმდენად იყო მოსუფ-
თავებული, რომ მთავარსარდალ ჯოზეფ
დეზირე მობუტუს საკუთარი თავის ქვეყნის
“დემოკრატიულად არჩეულ” პრეზიდენტად,
რეალურად კი – დიქტატორად გამოცხადება
ოდნავაც არ გასჭირებია.

ხელისუფლებაში ტრიუმფით მოსვლის

შექმნავ მობურუმ „ჭეშმარიტი ზაირული ნაციონალიზმის“ კამპანია წამოიწყო, კონგრეს სახელი ზაირის რესპუბლიკად გადაუკეთო, მის დედაქალაქ ლულოლდგოლს კინძისა უწოდა, თავად კი მობურუ სესე სეკო ბუშ ნგბენდუ ვა ზა ბანგა (რაც მის მობდლიურ ნგბანდის ენაზე “თავის გზაზე ცეცხლის გააღის დამტოვებელ გამარჯვებისგან მავალ უშიშარ მებრძოლს” ნიშავი) დაირქვა. ოდნავ მოგვიანებით “უშიშარმა მებრძოლმა” უკვე ზაირისა და უგანდის საზღვარზე მდებარე ალბერტის ტბაც ადარ “დაინდო” და სახელი მოგზაულ-სამსახურო გადაუკეთო.

მარების წლიური მოცულობა უწინდებულად 300-დან 900 მილიონ დოლარამდე მერყეობდა.

სიაში არასდორს შეუტანიათ

“უარყოფს, რომ მობუტუ ოდესმე მისი კლიენტი იყო.

1991 წელს აშშ-ის, საფრანგეთისა და ბელ-

გიის მთავრობებმა თავიანთ ქავენებში “მოძულუს ფულის არსებობის” შემოწმება გადაწყვიტეს, რაც საბოლოოდ იმით დასრულდა, რომ აშშ-მა და საფრანგეთმა, აქაოდა “მალიან მცირე თანხებზე” საუბარიო, მოძულუს ფუს აქტივების გაყინვაზე საერთოდ უარი თქვეს, ბელგიამ კი ასეთივე გადაწყვეტილება მხოლოდ იმიტომ მიიღო, რომ სახსრების კონფისკაციისთვის მის კანონმდებლობაში შესაფერისი მუხლი ვერ მოიძება.

მორაგულ ხმებს თუ დაგვუჯერებთ, მობუტუს
ფულის უდიდესი ნაწილი მანც შვეიცარიაშია
რომლის სახელგანთქმულ ბანკებშიც ის მიღი-
იარდებს ისახვდა და ძვირფასი საათების
მოსახირეებთბლად ზაირული ალბასტის
გამომყენებლი სახელგანთქმული საათების
ფირმის აქციების დიდი პაკტიც კი ჰქონდა
ნაყიდი. მაგრამ „**ტურისხელი გნომები**“ (ასე
მოიხსენიება) შვეიცარიელ ბანკირებს
მსოფლიო საფინანსო სფეროში) თავანთი
ქვევნის ბანკების ანგარიშებზე ზაირის დიქ-
ტატორის ფულადი სახსრების არსებობას
ჯიუტად უარყოფენ. საათების ფირმის აქციების

յոցքուս մինչազ յօ և աշրտութաց, “Հշրնալուսիցքիս թռահիմահաց” մօանեատ.

ძღვის მართლაც ან ქერხოდა და ასე გა გარიშებს აფიციალურად ზაირული და სხვა ბანკები, კომპანიები და ფონდები ფლობდენენ თავად კი მხოლოდ მათი ერთ-ერთი აქციონერი იყო. არც ისაა გამორიცხული, რომ მობუტუ მილიარდები სულაც რომელიმე კერძო პრის ანგარიშებ იყოს აგუმულირებული. ასეთ ადამიანთან ზაირის ყოფილი პრეზიდენტის მარტო კარგი ნაცნობობის ან თუნდაც ახლო ნათესაობის ფაქტის არსებობით კი ბევრს ვვრაფერს დამტკიცებ.

„ხაირის ესოდექ „დამაშერად“ პრეზიდენტის სიცოცხლის ბოლო წლები წინამდგრად ჯირკვლის კიბომ ჩაუმწარა. მაგრამ საკუთარ ცხოვრებას ფუჭად ჩავლილად ალბათ, მანიც არ თვლილა, რადგან ამ ცხოვრებით მარტო თვითონ კი არ იხირა. შევიტების სახითაც „დირსეული ცელა“ აღარარა. და აი, ამის ერთი კონკრეტული მაგალითიც: ერთხელ მობუტუს გაიმუშვილმა საკუთარი ბიზნესის დასაწყებად 5 მილიონი ლირარი სთხოვა. რადა თქმა უნდა, მამამ მონდომებულ შვილს გული არ დასწუყიტა და ფული მისცა. მაგრამ როცა გარკვეული დროის გასვლის შემდეგ პეტერბურგის ბიზნესის საქმე როგორაო, — რა ბიზნესი, რის ბიზნესიო? — მხერები დაუდევრად აიხენა შეიძლა. „სულ მიღიონ სადღარა?“ — მაინც ჩაიძოა მაბა. „რომელი სულ მიღიონ?“ — თავი ბოლომდე მოისულებდა „დირსეული“ თ. 2-2

မამის კიდევ უცრო “დირსულმა” შვილძა. მობრუ ტენი სესე სეკონ გვირქა კარგა ხანია დასარულდა, მაგრამ მისი საარაკი სიმდიდოს შესახებ დღემდე დაგანგრძები დადის. დასავლეთის წამყვან ბანკებში დაცულ მიღმარდებზე ზემოთ უკეთ მოგაბასენით. ახლა კი მის სხვა ქონებასაც “ზამოვალორთ”. მართალია მშობლიურ ქვეყნაში ნაშოვნ-ნაშენები უძრავ მოძრავი ქონების ძირითადი ნაწილი (უძვირფასები სასახლეები, ძვირად დირებული მანქანების პარკი, პირადი ორთქლმავალი თუ სხვა მრავალი სიკეთე) მის პილიტიკურ მტრებს ასუფრდათ ხელში, მაგრამ მტბუზუაში ამით ნამდვილი და არ გადატაცებულა დამხმაბისა და ქვეყნიდან გაქცევის შემდგაც კი მისი ქონება ზედმიტევნით სოლიდურად გამოიყენებოდა. კერძოდ, მის განკარგულებაში დარჩა: სახლები ითანხეს უტრგში, დაკარს და აბიჯანში, ფაზენბად და ფავის პლანტაცია ბრაზილიაში, რაც საცხოვრებელი სახლი და ერთი ცათამბჯენი ბრიუსელის შემოგარენში; შევიცარიაში, ლიზანის მახლობლად მდგრად ზალე, სადედრის სახელზე გაფორმებული უძრიდონ ვილა ესანერთში, სახლი მარილიდში და რამდენიმე სასტუმრო მარტეჭლეული შინაგანი მარტეჭლეული შემდგრავ სახლი უზრუნველყო 82.186 ავადრატული მეტრი (I) საერთო ფართობის შეზე უზარმაზარი სახლი მორტფუ გადიაში, აღგარვეს პროინციაში, რომლის თოთოველი საძირკებელი (სულ 12 აქტე), არც მეტი, არც ნაძლები, ფეხბურთის მოედნის ხელში.

ქვეყნიდან გაქცევის შემდეგ დეკონილად
ქცეულ მობურტუ სესე სეკოს პოლიტიკური
თავშესაფრის პოვნა საკმაოდ გაუჭირდა
რადგან ამერიკის შეერთებულ შტატებთან
ჯერ კიდევ ცივი ომის დასრულების შემდეგ
გაუფუჭდა ურთიერთობა, თან – იმდენად, რომ
იქ პერსონა ნონ-გრატადაც კი გამოიცხადეს
ყოფილ დიქტატორს პოლიტიკური თავშე
ესაფრის მიცემაზე ბევრ ეროვნულ ქვეყანაში
კი არა, მეზობელ ტოვოშიც უარი უთხრეს და
საბოლოოდ მართვშიძინა შექმნა დაწესდა.

